

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2014-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť T. S., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Krajskou prokuratúrou v Prešove pod sp. zn. Kv 10/13/7700 a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Úradom špeciálnej prokuratúry pod sp. zn. VII/2 Gv 16/14 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajská prokuratúra v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 10/13/7700 a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Úrad špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 16/14 **p o r u š i l i** právo T. S. na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. T. S. **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktorú s ú Krajská prokuratúra v Prešove a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky,

Úrad špeciálnej prokuratúry p o v i n n é vyplatiť jej spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. T. S. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 681,79 € (slovom šesťstoosemdesiatjeden eur a sedemdesiatdeväť centov), ktorú s ú Krajská prokuratúra v Prešove a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Úrad špeciálnej prokuratúry p o v i n n é vyplatiť spoločne a nerozdielne na účet Advokátskej kancelárie Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti T. S. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 193/2014-17 z 24. apríla 2014 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť T. S. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Krajskou prokuratúrou v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. Kv 10/13/7700 a Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Úradom špeciálnej prokuratúry (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) pod sp. zn. VII/2 Gv 16/14.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľka v podaní z 2. júla 2014, krajská prokuratúra vo vyjadrení zo 16. mája 2014 a špeciálna prokuratúra v podaní z 5. júna 2014 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že 8. novembra 2013 bola sťažovateľka zadržaná a následne toho istého dňa jej bolo vznesené obvinenie pre viaceré trestné činy. Uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 91/2013 z 10. novembra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Tpo 4/2013-224 z 20. novembra 2013 bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku.

Žiadosťou z 13. januára 2014 doručenu krajskej prokuratúre 15. januára 2014 sťažovateľka požiadala o prepustenie z väzby, resp. o eventuálne nahradenie väzby písomným sľubom, resp. inými zákonnými spôsobmi. Prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kv 10/13/7700-99 zo 16. januára 2014 doručeným obhajcovi sťažovateľky 21. januára 2014 bolo oznámené, že jej žiadosť o prepustenie z väzby bola 16. januára 2014 postúpená z dôvodu zmeny právnej kvalifikácie konania obvinených na konanie a rozhodnutie špeciálnej prokuratúre. Sťažovateľka 28. januára 2014 prostredníctvom svojho obhajcu osobne doručila špeciálnej prokuratúre doplnenie žiadosti o prepustenie z väzby. Poukázala na to, že jej dcéra trpí rakovinou (akútnou erytromyeloidnou leukémiou), pričom jej zdravotný stav je veľmi vážny. Ďalšie doplnenie žiadosti bolo odoslané poštou 29. januára 2014. Jeho súčasťou bola aj peňažná záruka ako jeden z inštitútov nahrádzajúcich väzbu. Napokon bola žiadosť sťažovateľky spolu aj s doplneniami potom, ako jej špeciálna prokuratúra nevyhovela, postúpená okresnému súdu, kde došla 11. februára 2014. Znamená to, že od doručenia žiadosti o prepustenie z väzby 15. januára 2014 do jej predloženia okresnému súdu 11. februára 2014 uplynulo celkom 28 dní.

Podľa názoru sťažovateľky ak v prípravnom konaní prokurátor nevyhovie žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, je povinný žiadosť predložiť bez meškania spolu so svojím stanoviskom a návrhom na rozhodnutie príslušnému sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. Podľa sťažovateľky v danom prípade nebolo o jej žiadosti zo strany krajskej prokuratúry a špeciálnej prokuratúry konané a rozhodované v lehotách predpokladaných zákonom. Tým bolo konanie o včasné preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľky znemožnené, resp. neprimerane predĺžené, hoci sa o žiadosti malo konať urýchlene a prednostne. Došlo

zároveň aj k znemožneniu realizácie práva sťažovateľky na periodickú kontrolu dôvodnosti pozbavenia jej osobnej slobody.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených krajskou prokuratúrou pod sp. zn. Kv 10/13/7700 a špeciálnou prokuratúrou bez uvedenia spisovej značky s tým, aby boli krajská prokuratúra a špeciálna prokuratúra spoločne a nerozdielne zaviazané zaplatiť jej finančné zadost'účinenie v sume 4 000 €. Požaduje aj náhradu trov konania.

Z vyjadrenia krajskej prokuratúry č. k. Kv 10/13/7700-173 zo 16. mája 2014 doručeného ústavnému súdu 23. mája 2014 vyplýva, že vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie konania sťažovateľky a ďalších obvinených, ku ktorej došlo 13. januára 2014, bol obsah dozorového spisu krajskej prokuratúry 15. januára 2014 odstúpený špeciálnej prokuratúre na ďalšie konanie ako vecne a miestne príslušnému orgánu, keďže skutky, pre ktoré sa trestné stíhanie viedlo, boli právne kvalifikované aj ako trestné činy prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona a podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Potom, ako bola 15. januára 2014 doručená žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby, 16. januára 2014 bola odstúpená na ďalšie konanie špeciálnej prokuratúre. O tejto skutočnosti boli sťažovateľka a jej obhajca písomne upovedomení. Špeciálna prokuratúra vydala 31. januára 2014 vyšetrovateľovi pokyn, aby trestnú vec týkajúcu sa trestných činov korupcie vylúčil na samostatné konanie. Následne krajskej prokuratúre vrátil obsah dozorového spisu týkajúci sa ostatných trestných činov. Spisový materiál spolu so žiadosťou sťažovateľky o prepustenie z väzby z 13. januára 2014 bol doručený krajskej prokuratúre 6. februára 2014. Následne bol 10. februára 2014 vyšetrovací spis spolu so žiadosťou sťažovateľky predložený v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku na rozhodnutie okresnému súdu potom, ako krajská prokuratúra žiadosti sťažovateľky nevyhovela. O tomto postupe boli upovedomení tak sťažovateľka, ako aj jej obhajca. O žiadosti sťažovateľky následne rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 91/2013 zo 17. februára 2014. S namietanou dĺžkou rozhodovania o žiadosti sťažovateľky nemožno z pohľadu krajskej prokuratúry súhlasiť. Je totiž zrejmé, že v čase doručenia žiadosti 15. januára 2014 už nebolo možné o nej meritórne rozhodovať vzhľadom na zmenu vecnej

príslušnosti orgánov činných v trestnom konaní, ako aj sudcu pre prípravné konanie od 13. januára 2014. Žiadosť bola preto bezodkladne (nasledujúci pracovný deň po jej doručení) odstúpená špeciálnej prokuratúre ako vecne a miestne príslušnej. Krajská prokuratúra bola opätovne príslušná konať o žiadosti až potom, ako jej bol spisový materiál vrátený z dôvodu vylúčenia trestnej veci viacerých obvinených (vrátane sťažovateľky) na samostatné konanie. Spisový materiál so žiadosťou boli krajskej prokuratúre doručené 6. februára 2014 a bezodkladne 10. februára 2014 bol vyšetrovací spis spolu so žiadosťou sťažovateľky predložený okresnému súdu na rozhodnutie. V konečnom dôsledku to znamená, že konanie o žiadosti sťažovateľky trvalo na krajskej prokuratúre 5 dní, čo nie je možné považovať za neprimerane predĺžené v rozpore s právami sťažovateľky.

Z vyjadrenia špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/2 Gv 89/14/1000 zo 14. mája 2014 doručeného ústavnému súdu 26. mája 2014 vyplýva, že po vydaní pokynu z 31. januára 2014 (vylúčenie korupčných trestných vecí na samostatné konanie) ďalším pokynom z 27. februára 2014, ktorý vydal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), bolo nariadené realizovať opätovné spojenie trestných vecí, ktoré boli pokynom z 31. januára 2014 vylúčené na samostatné konanie. Stalo sa tak uznesením špeciálnej prokuratúry z 3. marca 2014. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 12/2014 z 9. apríla 2014 v rámci rozhodovania o sťažnosti obvinenej L. P. proti uzneseniu o zamietnutí jej žiadosti o prepustenie z väzby bol vyslovený právny názor, podľa ktorého Špecializovaný trestný súd Pezinok nie je príslušný na rozhodovanie v danej veci u tých obvinených, ktorí nie sú trestne stíhaní pre korupčnú trestnú činnosť. Vecne príslušným na konanie o veciach takýchto obvinených je všeobecný okresný súd. Na základe tohto uznesenia najvyššieho súdu vydal generálny prokurátor pokyn, ktorým uložil špeciálnej prokuratúre realizovať najvyšším súdom naznačený postup. Z genézy tohto prípadu vyplýva, že špeciálna prokuratúra nebola nikdy príslušná na konanie v trestnej veci sťažovateľky, keďže táto nebola a nie je trestne stíhaná pre korupčnú trestnú činnosť, resp. pre iné trestné činy spadajúce do právomoci špeciálnej prokuratúry. Vzhľadom na to špeciálna prokuratúra nie je v konaní o sťažnosti podanej sťažovateľkou pasívne legitimovaná. S ohľadom na rozsah veci (spis mal v danom období 11 zväzkov) konali orgány prokuratúry v primeranej lehote, bez zjavných prieťahov,

a keďže kompetenčný spor prebiehal na úrovni prokuratúry, vyšetrovatel' priebežne vo veci konal.

Z repliky právneho zástupcu s'ťažovateľky z 9. júna 2014 na vyjadrenia krajskej prokuratúry a špeciálnej prokuratúry doručenej ústavnému súdu toho istého dňa vyplýva, že personálne a ani žiadne iné prípadné kompetenčné „nezrovnalosti“ v práci jednotlivých prokuratúr, na ktoré sa vyjadrenia vyhovávajú, nemôžu byť dôvodom na predlžovanie lehoty, v ktorej bolo treba žiadosť s'ťažovateľky o prepustenie z väzby predložiť príslušnému súdu. Táto lehota v celkovej dĺžke 28 dní bola jednoznačne neprimeraná.

II.

Zo žiadosti s'ťažovateľky o prepustenie z väzby z 13. januára 2014 (spracovanej prostredníctvom obhajcu) adresovanej krajskej prokuratúre vyplýva, že žiadosť bola osobne podaná do podateľne krajskej prokuratúry 15. januára 2014.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kv 10/13/7700-99 zo 16. januára 2014 vyplýva, že žiadosť s'ťažovateľky o prepustenie z väzby, ktorá bola krajskej prokuratúre doručená 15. januára 2014, bola 16. januára 2014 odstúpená na ďalšie konanie špeciálnej prokuratúre, ktorá je od 13. januára 2014 vecne a miestne príslušná na ďalšie konanie a rozhodovanie vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie konania s'ťažovateľky, ku ktorej došlo 13. januára 2014. Podľa dátumovej pečiatky bol prípis doručený obhajcovi s'ťažovateľky 21. januára 2014.

Podľa zistenia ústavného súdu po odstúpení žiadosti s'ťažovateľky o prepustenie z väzby z krajskej prokuratúry špeciálnej prokuratúre 16. januára 2014 bola vec na špeciálnej prokuratúre vedená pod sp. zn. VII/2 Gv 16/14.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kv 10/13/7700-111 z 10. februára 2014 doručeného okresnému súdu 11. februára 2014, ktorý si ústavný súd od okresného súdu vyžiadal, vyplýva, že krajská prokuratúra v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku

predkladá inter alia žiadosť sťažovateľky z 13. januára 2014, ktorá bola doplnená 28. januára 2014 a 29. januára 2014, o prepustenie z väzby s tým, že sama žiadosti sťažovateľky 10. februára 2014 nevyhovela. Poznomenáva, že žiadosť o prepustenie z väzby predkladá 10. februára 2014 preto, lebo v čase od 13. januára 2014 do 31. januára 2014 bola príslušná konať v tejto trestnej veci špeciálna prokuratúra, pričom 31. januára 2014 došlo k vylúčeniu trestných činov korupcie na samostatné konanie. Vyšetrovací spis bol opätovne doručený krajskej prokuratúre 6. februára 2014.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 91/2013 zo 17. februára 2014 vyplýva, že sťažovateľka bola prepustená z väzby, a to po prijatí peňažnej záruky vo výške 5 000 €, ako aj písomného sľubu sťažovateľky. Okresný súd jednak konštatuje, že žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby mu bola doručená 11. februára 2014, a ďalej poznamenáva, že nemôže byť na príťaž samotnej sťažovateľky, ktorá žiadosť o prepustenie z väzby podala ešte 13. januára 2014, to, že bolo o nej rozhodnuté až 17. februára 2014, teda po mesiaci, a to z dôvodu posúvania spisu z jednej zložky prokuratúry na druhú. Rovnako nemôže byť na ťarchu sťažovateľky skutočnosť, že vo vzťahu k jej osobe sa nekoná.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv

a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

„O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai, „speedily“). Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti o končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru“ (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko, II. ÚS 432/2013).

Zo skutkového hľadiska považuje ústavný súd za preukázané (a medzi účastníkmi konania za nesporné), že žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby, ktorá bola krajskej prokuratúre doručená 15. januára 2014, bola napokon predložená okresnému súdu na rozhodnutie prípisom krajskej prokuratúry z 10. februára 2014 doručeným okresnému súdu 11. februára 2014. To znamená, že od doručenia žiadosti krajskej prokuratúre (15. januára 2014) po jej predloženie okresnému súdu (10. februára 2014, keď bol prípis krajskej prokuratúry spolu so žiadosťou o prepustenie z väzby a so spisom expedovaný) uplynulo 27 dní.

Podľa § 79 ods. 3 prvej a druhej vety Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu.

Prokurátor, ktorý nehodlá žiadosti obvineného o prepustenie z väzby sám vyhovieť, je povinný žiadosť bez meškania predložiť príslušnému súdu na rozhodnutie. Z pohľadu ústavného súdu nemôžu byť najmenšie pochybnosti, že lehota na predloženie žiadosti sťažovateľky súdu dodržaná nebola, pretože dobu 27 dní v žiadnom prípade nemožno považovať za súladnú so zákonom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti by bolo možné akceptovať dobu troch – štyroch dní.

Z dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, vyplýva, že dôvodom oneskoreného predloženia žiadosti sťažovateľky bolo riešenie kompetenčných otázok v rámci orgánov prokuratúry týkajúcich sa toho, ktorá zložka prokuratúry je v danej veci oprávnená konať a rozhodovať.

Zo stanovísk krajskej prokuratúry a špeciálnej prokuratúry vyplýva, že obe tieto zložky zastávali právny názor, podľa ktorého po rozšírení trestného stíhania o korupčné trestné činy je oprávnená vykonávať dozor špeciálna prokuratúra, čo by znamenalo, že ona bola oprávnená zaujať stanovisko k žiadosti sťažovateľky. Až neskôr najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 12/2014 z 9. apríla 2014 (vo veci ďalšej obvinenej) judikoval, že právny názor krajskej prokuratúry a špeciálnej prokuratúry nie je správny, pretože vecne príslušný konať v rámci prípravného konania o veciach takých obvinených, ktorí nie sú trestne stíhaní pre korupčnú trestnú činnosť, je všeobecný okresný súd, čo sa vzťahuje zrejme aj na vecnú príslušnosť v rámci prokuratúry.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného (najmä vo svetle právneho názoru najvyššieho súdu), ústavný súd uzatvára, že označené práva sťažovateľky porušili tak krajská

prokuratúra, ako aj špeciálna prokuratúra (bod 1 výroku nálezu). Pokiaľ v tejto súvislosti špeciálna prokuratúra poukazuje na nedostatok svojej vecnej príslušnosti, a tým aj pasívnej legitímácie v konaní, treba uviesť, že k porušeniu označených práv sťažovateľky zo strany špeciálnej prokuratúry došlo práve tým, že vo veci konala napriek nedostatku vecnej príslušnosti. Ústavný súd dopĺňa, že orgány verejnej moci (resp. orgány činné v trestnom konaní) konajúce v rámci trestného konania poznajú právo (v zmysle zákonom vymedzenej príslušnosti konať a rozhodnúť o podaní dotknutej osoby) a nemôže byť na ujmu dotknutej osoby, že v rámci organizácie týchto orgánov verejnej moci dochádza ku kompetenčným sporom o príslušnosť.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Za daného stavu v súlade so zásadou spravodlivosti považoval ústavný súd za primerané, aby krajská prokuratúra a špeciálna prokuratúra spoločne a nerozdielne zaplatili sťažovateľke ako finančné zadosťučinenie za utrpenú nemateriálnu ujmu čiastku 1 000 €. Nie je vecou ústavného súdu posudzovať mieru zodpovednosti tej-ktorej zložky prokuratúry na vzniknutých priet'ahoch, a preto bolo namieste zaviazať ich spoločne a nerozdielne (bod 2 výroku nálezu).

Zvyšnému nároku sťažovateľky na priznanie finančného zadosťučinenia (požadovala 4 000 €) nebolo možné vyhovieť z dôvodov už uvedených (bod 4 výroku nálezu).

Sťažovateľka požiadala o náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 681,79 €.

Ústavný súd priznal požadovanú sumu v celosti, a to za 4 úkony právnych služieb v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia 18. novembra 2013, sťažnosť z 12. februára 2014, porada s klientom 30. mája 2014, replika z 2. júna 2014) po 134 €, ako aj režijný paušál 4-krát po 8,04 €. Priznal tiež 20 % dane z pridanej hodnoty, teda 113,63 € (bod 3 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júla 2014